

Συμπεράσματα για το αλάθητο του ευρωπαϊού ανθρώπου (Μέρος 2ο)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ποιά παράδοση της Εκκλησίας στην μακρόχρονη ιστορία της αναφέρει τέτοιου είδους τερατούργημα ή μάλλον βλασφημία, ότι δηλαδή υπήρξε ποτέ άνθρωπος αλάθητος; Γνωρίσαμε ανθρώπους στη μοναχική μας ζωή αληθινούς, αγίους, με φανερά τα χαρακτηριστικά του αγιασμού, οι οποίοι αδιάψευστα μαρτυρούσαν ότι φορούσαν την εικόνα του επουρανίου, από αυτά δε τα έργα τους, τα οποία ήσαν οι καρποί τους, έδειχναν ποια είναι η ρίζα η οποία τα γεννά. Και διευκρινίζουμε ότι η υπερφυσική ικανότητα και ο αγιασμός τους οφείλεται στο μακρότατο και επίμονο της κατά πάντα ενάρετης ζωής τους, η οποία μαρτυρούσε ότι «δεν μπορεί να κρυφτεί μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό»(Ματ. 5, 14). Αυτοί οι χαρακτήρες δεν είναι υπερβολή ούτε παράδοξο να εκφράζουν τα υπερφυσικά και πνευματικά μυστήρια, αφού δέχθηκαν μέσα τους τον Παράκλητο και έγιναν με τη χάρη υιοί Θεού· και μήπως δεν είναι μέσω αυτών που κατά καιρούς η μητέρα Εκκλησία απέκτησε όλη της την ακρίβεια και πολυτέλεια; Και όμως η Εκκλησία δεν δέχθηκε

μεμονωμένα τη γνώμη τους παρά μόνο μετά από κοινές και συνοδικές αποφάσεις, έκτος μερικών εξαιρέσεων.

Αναρωτιέται κάποιος τώρα, από πού η καθαρά ανθρωπιστική ευρωπαϊκή κοινωνία προβάλλει αλάνθαστα με μορφή δογματική και συνιστά ανεπιφύλακτα την οικουμενική υποταγή στον Πάπα; Ο χθεσινός κομψός φιλοσοφοουμανιστής Ευρωπαίος με όλα του τα ουμανιστικά διαπιστευτήρια, επειδή αποφαίνεται από καθέδρας έγινε αλάθητος ιδιαίτερα για θέματα και αξίες της θείας χάριτος; Ή μήπως νομοθετήθηκε στη δυτική εκκλησία η μαγεία; Ο αείμνηστος και θεοφώτιστος πατέρας μας Ιουστίνος Πόποβιτς, ο σύγχρονος γίγαντας της ορθοδοξίας μας, βγάζει μετά λύπης ένα καίριο συμπέρασμα το οποίο θα δανεισθώ ως λύση των ερωτηματικών μου. «*Στην ιστορία του ανθρώπινου γένους υπάρχουν τρεις κυρίως πτώσεις: του Αδάμ, του Ιούδα και του Πάπα!*» (π. Ιουστίνου Πόποβιτς, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος σελ. 152). Η φύση της αμαρτίας και της αμαρτωλότητας είναι πάντοτε η ίδια και με ίδιους κατάλληλους τρόπους ο αρχιτεχνίτης διάβολος παγιδεύει τους οπαδούς ή μάλλον τα θύματά του. Όταν θέλει κανείς να γίνει καλός με τις δικές του δυνάμεις, εξισώνεται με το διάβολο. Η ουσία της αμαρτίας, κάθε αμαρτίας, στηρίζεται στην αλαζονική αυταπάτη την οποίαν ο σατανάς έχει μέσα του. Ο πανσθενουργός Θεός Λόγος μας αποκάλυψε ότι «χωρίς αυτόν δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε» (βλ. Ιω. 15, 5). Αντιθέτως δε ο εφευρέτης της αμαρτίας και του θανάτου πράττει και διδάσκει τα έργα του ατομισμού. Ο διάβολος ακριβώς αυτό σκέφτεται και έτσι ευρίσκεται να είναι μόνος με τον εαυτόν του και τίποτε έξω από αυτόν. Πάντοτε ερμητικά κλεισμένος στον εαυτόν του, μακράν του Θεού και κάθε τι που ανήκει στον Θεό. Αυτός είναι ο εγωισμός και η φιλαυτία ενωμένα αναπόσπαστα σ' όλη την αιωνιότητα, αυτή η ίδια η κόλαση.

Νομίζετε ότι διαφέρει σε κάτι ο ουμανιστικός ιδεαλισμός από τον εωσφορικό ατομισμό; Σας διαβεβαιώνω καθόλου. Και αν θέλετε, μελετήστε τους ιδεολόγους της ευρωπαϊκής κουλτούρας και το παπικό δόγμα, το οποίον όλα τα λέει και τα μαρτυρεί και μάλιστα σε κάθε παπική σύνοδο των τελευταίων καιρών, όπου με οξύ φανατισμό επισφραγίζεται και ανανεώνεται αυτό σε δόγμα.

Κορύφωμα του διαβολοποιημένου ουμανισμού είναι αυτό· να θέλει κανείς να γίνει καλός με τις δικές του προσπάθειες, καλός διά του κακού, να γίνει Θεός διά του διαβόλου! Δεν ήταν αυτή η υπόσχεση του σατανά στους πρωτοπλάστους στον παράδεισο; Δηλαδή με τη βοήθειά του, με την υπακοή σ' αυτόν, «έσονται ως Θεοί», και να τα οικτρά αποτελέσματα! Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον Θεό με τη δυνατότητα να γίνει θεάνθρωπος, για να οικοδομήσει με τη θέλησή του και με τη βοήθεια της θείας χάριτος τον εαυτό του σε θεάνθρωπο με βάση την

προσωπική του συγγένεια προς τον Θεό. Αφού μη γνωρίζοντας πλανήθηκε ο τότε άνθρωπος, ζήτησε την αναμαρτησία με την αμαρτία και τον Θεό διά του διαβόλου και αν δεν μεσολαβούσε η φιλόανθρωπη οικονομία του Θεού Λόγου, θα μέναμε ιδιότυποι διάβολοι! Όταν έγινε για μας άνθρωπος ο Θεάνθρωπος, μας οδήγησε έμπρακτα στον θεανθρωπισμό ως τον αποκλειστικό σκοπό του προορισμού μας και έτσι αποκτήσαμε τη δυνατότητα να φθάσουμε «στην τελειότητα που μέτρο της είναι Χριστός»(Εφεσ. 4,13).

Αυτό ερμηνεύει την πτώση του Πάπα, την προσπάθειά του δηλαδή να αντικαταστήσει τον Θεάνθρωπο με τον άνθρωπο, το πλήρωμα της υπερφυσικής χάριτος με μέσα της ανθρώπινης σκέψεως και δραστηριότητας. Σύμφωνα με τον μέγαν Ιωάννην τον Δαμασκηνό ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι «το μόνον καινόν (νέο) υπό τον ήλιον»(Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, Έκδοσις Ακριβής της Όρθοδόξου Πίστεως 3,1. PG 94, 984) και μάλιστα το αιωνίως νέο με ολόκληρη την θεανθρώπινη προσωπικότητά του.

Ο Θεάνθρωπος Κύριός μας αληθινά είναι ο κατ' εξοχήν ένας και μοναδικός, ώστε στην πραγματικότητα η «αλήθεια δι' αυτού εγένετο» και από αυτόν ήλθε στους ανθρώπους. Πριν απ' αυτόν και χωρίς αυτόν πάντοτε η αλήθεια είναι ανύπαρκτη. Και πράγματι δεν υπάρχει, διότι μόνον η θεανθρώπινη υπόσταση είναι η αλήθεια: «Εγώ είμαι η αλήθεια»(Ιω. 14, 6).

Είναι ακόμη εξαιρετικά καινούριο για το ανθρώπινο γένος το μήνυμα του Σωτήρα μας να διαχωρίζουμε την αμαρτία από τον αμαρτωλό· να φονεύουμε την αμαρτία, αλλά να σώζουμε τον αμαρτωλό· να μη ταυτίζουμε τον αμαρτωλό με την αμαρτία. Συγκλονιστικό παράδειγμα είναι η γυναίκα που συνελήφθη για μοιχεία. Ο πανάγαθος Δεσπότης και Σωτήρας μας διαχώρισε την αμαρτία της γυναίκας από την θεοειδή ύπαρξή της, κατέκρινε την αμαρτία και ελέησε την αμαρτωλή: «Ούτε εγώ σε κατακρίνω· πήγαινε και από εδώ και πέρα μην αμαρτάνεις πια»(Ιω. 8, 11). Αυτή είναι η μέθοδος που είναι δόγμα για την Ορθοδοξία μας στο έργο της σωτηρίας του αμαρτωλού. Μέθοδος που αναπτύχθηκε και θεσπίσθηκε με θεία σοφία στην Εκκλησία μας από τους Αγίους Πατέρες μας.

Πού είναι τώρα οι ιερές δήθεν Εξετάσεις, που ο δυτικός κόσμος και μάλιστα ο θρησκευτικός για πολλούς αιώνες επέβαλλε στους λαούς; Πραγματικά είναι αντιευαγγελική και αντίχριστη φρικαλεότητα να φονεύεται ο αμαρτωλός εξ αιτίας της αμαρτίας του. Σε τελευταία ανάλυση όλοι οι ουμανισμοί φονεύουν τον αμαρτωλό λόγω της αμαρτίας του και εξυψώνουν τον φονιά του σε ιερό εκτελεστή! Αυτό έγινε, διότι αρνήθηκαν τον Θεάνθρωπο, που είναι η μόνη σωτηρία του ανθρώπου από την αμαρτία, το θάνατο και το διάβολο. Όποιος δεν είναι υπέρ του Θεανθρώπου είναι κατ' ανάγκην κατά του ανθρώπου και για το λόγο αυτό

είναι δολοφόνος.

Εκείνο που ο Θεάνθρωπος προσφέρει στον άνθρωπο και κανένας άλλος δεν μπορεί να δώσει, είναι η νίκη κατά του θανάτου, της αμαρτίας και του διαβόλου· είναι η αιώνια ζωή, η αιώνια αλήθεια, η αιώνια δικαιοσύνη, το αιώνιο αγαθό, η αιώνια αγάπη και χαρά, όλο το πλήρωμα της θεότητας και των θείων τελιοτήτων, «που μάτι δεν είδε και αυτί δεν άκουσε και ούτε που κατάλαβε ο λογισμός του ανθρώπου, όσα ετοίμασε ο Θεός για εκείνους που τον αγαπούν»(Α΄ Κορ. 2, 9). Στ' αλήθεια το «έν ου εστι χρεία»(βλ. Λουκ. 10, 42) δηλ. το πιο αναγκαίο για κάθε άνθρωπο είναι αυτός ο θαυμαστός Θεάνθρωπος.

Η Β' σύνοδος του Βατικανού είναι η αναβίωση όλων των ευρωπαϊκών ουμανισμών, μάλλον δε πτωμάτων. Μήπως μπορεί κανείς να αρνηθεί την ύπαρξη του μόνου Θεανθρώπου Χριστού, του παγκόσμιου Σωτήρα; Αφού αυτό είναι αδύνατον και ο Παντοκράτορας Θεάνθρωπος Χριστός ως άλλος νοητός ήλιος μεσουρανεί, δεν είναι νεκροί ή πτώματα οι ουμανισμοί; Η Βατικανή σύνοδος επέμεινε στο δόγμα για το αλάθητο του «ανθρώπου» Πάπα, ενώ όλοι οι ουμανισμοί εκτελούν χωρίς λογική ένα τραγικό έργο «διυλίζουν το κουνούπι και καταπίνουν ολόκληρη καμήλα»(βλ. Ματ. 23, 24).

Αυτό το αλάθητο του ανθρώπου δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η ανατριχιαστική εκφορά του κάθε ουμανισμού, από το Βατικανό που το εξύψωσε σε δόγμα, μέχρι τον σατανικό ουμανισμό του Σαρτρ. Ας μη φανεί παράδοξο· στο ουμανιστικό πάνθεο της Ευρώπης όλοι οι θεοί είναι νεκροί με επί κεφαλής τον ευρωπαϊκό Δία.

Η αποθεανθρωποποίηση του ανθρώπου είναι ο πυρήνας του δόγματος για το αλάθητο του «ανθρώπου» Πάπα, και αυτό επεδίωκαν όλοι οι ουμανισμοί ακόμη και οι θρησκευτικοί. Απομακρυνόμενος από τον Θεάνθρωπο ο κάθε ουμανισμός σταδιακά μετατρέπεται σε μηδενισμό. Αυτό αποδεικνύει η σύγχρονη χρεωκοπία όλων αυτών των συστημάτων με επί κεφαλής τον παπισμό, έμμεσο ή άμεσο, εκούσιο ή ακούσιο πατέρα όλων των ευρωπαϊκών ουμανισμών. Όλη αυτή η καταστρεπτική χρεωκοπία του παπισμού έγκειται στο δόγμα περί του αλαθήτου του Πάπα, και αυτό ακριβώς το δόγμα είναι το τέλος του μηδενισμού. Όλα αυτά τα ουμανιστικά συμπλέγματα του Ευρωπαίου ανθρώπου δεν είναι κατ' ουσίαν τίποτε άλλο παρά η αδιάκοπη επανάσταση κατά του Θεανθρώπου Χριστού. Με όλους τους δυνατούς τρόπους συντελείται η ανατροπή όλων των αξιών και ο Θεάνθρωπος αντικαθίσταται από τον άνθρωπο σε όλους τους ευρωπαϊκούς θρόνους. Άρα δεν υπάρχει μόνον ένας «VICARIUS CHRISTI» αλλά αναρίθμητοι και με διάφορες ενδυμασίες. Αφού με το βατικάνειο δόγμα ανακηρύχθηκε γενικά αλάθητος ο άνθρωπος, θα υπάρχουν και αναρίθμητοι Πάπες σε όλη την Ευρώπη και αυτοί του Βατικανού και αυτοί των προτεσταντών. Μεταξύ τους δεν υπάρχει ουσιώδης

διαφορά, διότι ο παπισμός είναι ο πρώτος προτεσταντισμός. Το αλάθητο υπάρχει, αλλά μόνον στον Θεάνθρωπο Χριστό, ο οποίος είναι η αιώνια κεφαλή της Εκκλησίας, αυτή η ίδια «η παναλήθεια».

(Γέροντος Ιωσήφ, Εκ του Θανάτου εις την Ζωήν, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 3, σ. 121-134, σε νεοελληνική απόδοση).

Πηγή: vatopedi.gr